

BAGATELIZACE NÁSILÍ NA ŽENÁCH

Do seznamu českého kulturního dědictví jako by pořád hrdě patřilo násilí na slabších a znevažování obětí tohoto násilí. Tak třeba podle výzkumů netušily zhruba tři čtvrtiny zdejších obyvatel, čeho se týká tzv. Istanbulská úmluva, když se měla (ne)schvalovat v Parlamentu. Ke cti jim sloužilo, že aspoň neměli názor na to, jestli by se schválit měla. Dnes je povědomí o „Úmluvě Rady Evropy o prevenci a potírání násilí na ženách a domácího násilí“ větší, protože se o to postarali konzervativci všeho druhu – od katolibánu až po politické univerzální xenofoby.

O církvích a jejich názorech, co vyhrabávají někde zpod rákosky z Rakouska-Uherska, škoda mluvit. Zato argumenty politiků jsou doslova za hranicí trapnosti, jako když tvrdí, že nějaký dokument přece násilí v rodinách nemůže zabránit, že je ideologický a obsahuje zapovězené (kdoví proč) slovo gender. Prostě: **násilí na ženách a v rodinách si vzít nedáme.** A vůbec, můžou si za to samy.

Politici nám tu před volbami cpali horem dolem, jak jsme součástí Západu a že oni se postarají o to, aby tomu tak bylo. Jenže nějak (zjevně záměrně) zapomněli dodat, že **na onen vysněný Západ hodlají jít poněkud divnou cestou – přes autoritářské Maďarsko nebo přes Turecko** protofašistického diktátora Erdogana. Vždyť právě oni jsou jedni z mála, kteří taktéž odmítají ratifikovat Istanbulskou úmluvu. Není divu, vždyť svým vyzněním popírá jimi tolik hájené **tradiční patriarchální hodnoty, mezi něž patří nadřazenost mužů nad ženami a z ní vyplývající potřeba udržovat ženy v podřízeném postavení,** a když si to situace vyžádá, použít i nějaké to tradiční domácí násilí. Rodina je základ státu, jak se s oblibou tvrdí, a i v každém dobře spravovaném státě si ti nahoře udržují svou nadřazenost a moc pohrůžkou násilí. A v případě, že si ti, kterým přísluší jedině role pracujících a poslušných, začnou vyskakovat a křičet v ulicích o nějakých právech, je třeba jim dát řádně přes držku. To aby si zapamatovali, kde je jejich místo. A stejně tak je to se ženami v blahoslavené tradiční rodině, kterou se snaží naši nesmlouvaví konzervativci tak vehementně obhajovat navzdory všemožným úmluvám.

Nedávno jsme u nás měli možnost sledovat, jak je to násilí na podřadných členech společnosti a rodin

hezky provázané. Postaraly se o to výroky šéfa policie, která tak chrabře pomáhá a chrání – například když pomáhá uhlobaronům chránit jejich zájmy a zisky před zhůvěřilými ochránci klimatu a planety, kteří si při svých klimakempech dovolují napadat infrastrukturu fosilního byznysu. Právě toho byznysu, který vykazuje enormní zisky v době, kdy se lidé zadlužují, protože nemají na placení rostoucích cen energií. Ale je třeba zachovat tradiční řád – **bohatí mají právo bohatnout a ti ostatní včetně budoucích generací mají jedině právo držet hubu a krok.** Pěkně jako v tradiční patriarchální rodině, za kterou se konzervativní politici s takovou vervou perou.

A co že to ten bodrý náčelník policie pronesl? Na otázku ohledně sexuálního násilí dal jasnou odpověď, že „velmi často, ale velmi často, je oznámení ženy o nějakém sexuálním násilí smyšlené“. Že je to lež? Nevadí. Vydávat dojmy za pojmy, to je něco, čemu už mnozí přivykli a ani se nad tím nepozastavují. Zlovolné nevládky, které bojují proti násilí na ženách, mu vyčetly, že tento způsob rámování tématu sexuálního násilí podkopává veškeré snahy o vytvoření bezpečného a podpůrného prostředí pro přeživší. A k tomu doložily studie, podle nichž na dva a čtyřicet falešných oznámení znásilnění připadá **ročně jedenáct tisíc znásilnění, která vůbec nejsou ohlášena.** Nutno dodat, že v naprosté většině případů znásilnění je pachatel oběti znám a často je s ní v nějakém rodinném poměru.

Policejní prezident samozřejmě, jak je u nás zavedeným zvykem, necítí žádné pochybení. Zatímco v mnoha zemích na tolik obdivovaném Západě by šel dávno od válu, v zatuchlé české kotlině je ticho po pěšině. A není divu, když **pohrdání společenskou rovností je předními politiky vychvalováno jako ctnost.** Natož aby si někdo dovolil vůbec jen pomyslet na nějakou rovnost ekonomickou.

Deklarativního odsouzení násilí na ženách se tedy při současné politické reprezentaci – ať už vládní či opoziční (jaký je v tom vůbec rozdíl?) – nedočkáme. A proč je tomu tak? Mimo jiné proto, že **tak ochotně delegujeme rozhodování o svých životech na úzkou skupinu politických šíbrů.**